

NAPARZYĆ (3) *vb pf*

Oba a jasne (tak też w naparzyć się).

inf naparzyć (2). ◇ imp 2 sg naparż (1).

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu s.v. naparzać.

Poddać rozgrzewającemu działaniu gorącej pary lub płynu (o zabiegach leczniczych) [kogo (1), co (część ciała)(2)] (3) :

*naparzyć komu (1): takie lekarstwo ma być/ przyprawiwszy w nieiakim szyrokiem szafliku: czoby tam ciepło mógł zadkiem sieć á to łobie dobrze naparzyć *FalZioł* V 93; [Drugi [doktor] chciał w głowie naparzyć mu sklepy: Bo się był objadł snadź przemierzłej rzepy. *Otwin(?)Erot* 132].*

*naparzyć czym (1): Ieły to przyšlo sprzeſtrachn [!]. Były cza go okurzymy A kes mu krlie vpućimy. Więc chebdu wkotle vwarzyć A tem go nanoć naparzyć. *RejKup* f7v.*

*Zwrot: »nad parą naparzyć« (1): nád oną parą vcho naparż/ pomożeć. *SienLek* 71.*

Formacje współrdzenne cf PARZYĆ.

*Cf **NAPARZENIE, NAPARZONY***

TK